

CATALUNYA PARIS.

Portavéu
DEL
CENTRE CATALÀ
de París

Any 1

Febrer, 1903

Núm. 2

Aquest periòdich s'envia gratis a tots els socis del CENTRE CATALÀ de París.

Preu de subscripció, únich, pera els no socis: 5 ptas. 1' any

Las planas d'aquest periòdich están obertas a tots els escriptors catalans, que 'us vulgan honrar ab llur collaboració literaria.

Direcció y Administració: 12, rue Favart, PARIS

ELS CATALANS DE PARIS

MIQUEL BLAY Y FÁBREGAS

ENTRE tots els artistes catalans que tenen obert estudi a París, escultors, pintors o músichs — y s'en comptan algunas dotzenas —, no dirém res que no sàpiga ja tothom proclamant qu' en Blay, fill d' Olot, en plena juvenesa y en tot l' esclat de sas poderosas facultats artisticas, es el que sobressurt y el que s' emporta la palma baix tots conceptes.

Nosaltres, que 'l varem veure nàixer, per dirho aixís, en lo mon de l' art, quan apenas acabava de sortir del seu minúscul taller de sa vila natal, ahont se dedicava a esculturar imatges santas pera las iglesias, sabíam ja que, al venir a París pensionat per la Diputació de Girona, era un jove que prometia un esdevenir brillant..., y desde allavoras, allá per l' any 1891, ens varem proposar seguir sas petjadas,

admirarlo en sos progressos, alentarlo en la seva ruda tasca si per acás se sentís mogut per algun defalliment momentani, y estudiarlo en tota sa evolució artística fins el día en que, per universal sufragi, fos ja consagrat geni de nostra estatuaria y gloria de la patria.

Havíam profetisat, ja fa uns quants anys, quan en Blay va fer el seu primer envió a la Diputació de Girona, que 'l nostre illustre compatrici arribaria a esser en poch temps cap de colla, y no sols tenim l' orgull de dir que no 'ns varem equivocar, sino que, en honor a la veritat y a la justicia, hem d' afegir avuy que, sens menyspreu pels altres artistes escultors que fan rotllo a Espanya y a Catalunya especialment, ell es, entre tots, el que ab majors títols personifica el geni de la estatuaria espanyola devant de la crítica extranjera.

Dintre del cercle limitat en que 'ns movém en aquesta modesta revista, ens dol no poguer dir tot lo que voldriam pera justificar las nostras

paraulas de merescut elogi al artista eminent que, en l'espai de onze ó dotze anys, ha sapigut gloriósament conquistar, pam á pam, la corona d'ufanosos llaurers que avuy enrotlla sa testa. Per altra part ¿qui no coneix ja, avuy, l'*obra* considerable y portentosa d'en Blay, entre 'ls que s'entenen en cosas d'art y al estudi del art — del art verdader, del art pur, sense disfressas — se dedican?

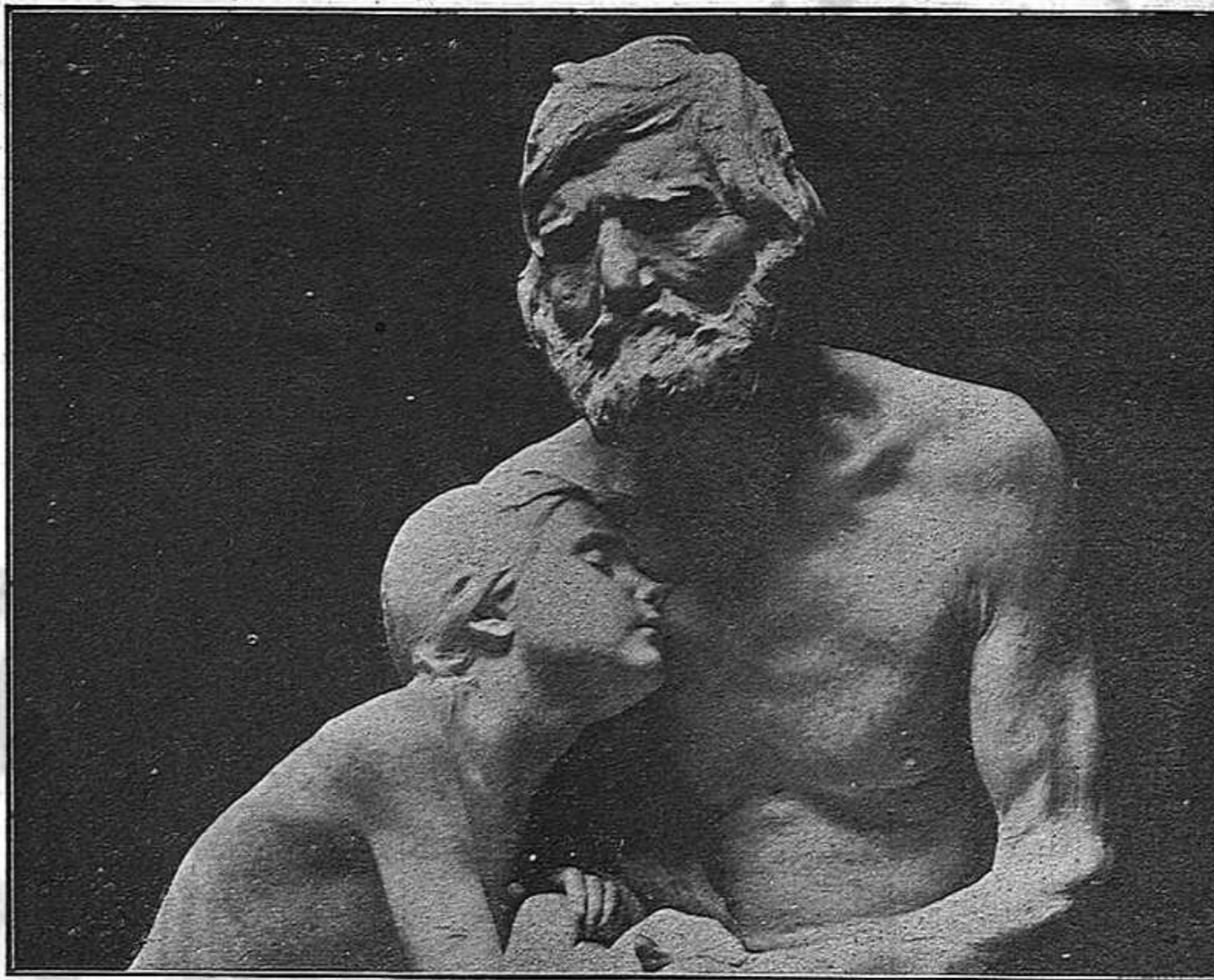
Desde l'hermosíssim grupo *Els primers frets* (reproduhit en fragment en aquest número), que va esser premiat ab *medalla d'or* á Madrid fa uns deu anys, fins á las horas d'ara en que, per encàrrech d'una comissió de la noblesa d'Espanya, está acabant el modelatge del principal grupo — la *Pau* — que ha de ornar el monument pròxim á aixecarse á Madrid á la memoria del Rey Alfons XII, els treballs escultòrichs de nostre gran artista son innombrables y els progressos per ell realisats constituheixen una etapa gloriosíssima de sa triomfal y meritoria carrera. Y ab tot, era ben-

difícil, després dels *Primers frets*, fer millor. Propis y extranyos habían consignat que alló era *de punta*, com diuen els castellans. Hi había en aquelles figuras una puresa tan gran de líneas, en aquella *pose* una expressió tan eloqüent, tan verdadera del moment psicológich escullit per l'autor al donar vida potent y lluminosa á sa concepció artística, que semblava verament que en Blay hauria de passar molts anys avans de fer cosa que pujés á major altura....

Empró en Blay es dels que no s'adormeixen en sos llaurers. Després dels *Primers frets*, ha produhit *Envers l' Ideal*, concepció humana

al mateix temps que mística que fa envolar l'esperit á las regions de lo desconegut, impregnantlo de sentiment y de poesia; *Dona y Flors*, ahont no se sab que admirar més si 'l conjunt armoniós d'aquell busto hierátich, tot ple del perfum d'aquelles flors que li servéixen d'assumpto, ó 'ls detalls magnífichs d'aquell rostre átich, d'aquelles mans y d'aquells plechs que sabiament cubreixen las formas divinals del modelo; *Melancolia*, un busto admirable de dona que ab els ulls de la profunda melangia que la devora, recolzada á la finestra y ab una ma apoyada en una galta, sembla demanar al Destí explicacions de la seva dissort y del seu desemparo, ab un conjunt d'expressió y de *vida interna*

que jamay habían vist en obras d'aquest género...; y després, venen els bustos-retratos de D. Francesch Silvela, actual president del govern d'Espanya, del viscomte Villagonzalo, d'en Frederich de Madrazo, de la senyoreta de Itúrbide, y, tot darrerament, de la viscomtesa de Janzé, hermo-

Els primers frets (M. Blay)

sa y distingida dama irlandesa, que, al acudir á n'els talents d'en Blay pera encarregarli 'l seu retrato, ha trobat á bon segur l'intérprete únich y privilegiat, capás de trasladar al marbre la esbeltés de sas formas esculturals, el somriure angelical de sa boca divina y la puresa de líneas d'aquell busto, en el qual la naturalesa y l'art ensemps han vessat pròdigament llurs encants y llurs bellesas...

Podríam parlar, además, de moltes altres obras d'en Blay, que tothóm coneix y que de tothóm son admiradas. Voldríam dir alguna cosa del grandióssim monument que 'l municipi de

Portugalete ha fet aixecar per subscripció pública en honor al patrici Sr. Chavarri, pare y protector que ha sigut d' aquella regió minera. El monument fou encarregat a n' en Blay, està completament acabat per l' eminent artista y s' inaugurarà dintre poch mesos. Hem vist las fotografias de totas las pessas escultóricas que constituheixen el monument y, per l' impresió qu' ens han fet, podém assegurar que aquell conjunt armoniós, d' un gran ardiment y d' una gran potencia d' execució, acabarà d' arrodonir la justa fama de l' eminent artista, que a las horas d' ara está rebent de totas parts felicitacions entusiastas per la manera grandiloqüent y hermosa ab que ha sapigut interpretar el pensament dels que varen confiarli l' obra de gratitat que prompte ha de alsarse a Portugalete.

Del grupo *La Pau* destinat al monument a Alfons XII, qual modelo hem vist ja quasi acabat en el taller del nostre illustre compatrici, resen volém dir pera no cometre una indiscreció. Ab tot, desd' ara 'ns anticipém a declarar que ha d' esser indubtablement, tant per lo afortunat de sa concepció, com per el vigor é intensitat de sa factura, l' ornament principal y 'l que ha de donar caràcter típic, artísticament humá y verament somptuós al monument de Madrid.

CATALUNYA-PARIS, al honrar sas planas ab el retrato del eminent escultor olotí, ha volgut honrar al mateix temps el bon nom de la terra, sobre tot tractantse de qui, com en Blay, representa aquí, a París, no solsament las glorias artísticas de Catalunya, sino que també las de tota Espanya.

JORDI CATALÁ Y MONTSERRAT

(Artur Vinar del)l)

FEBRER

El fullatje frondós de las arbredas,
ab las nits del hivern, llargas y fredas,
ha caygut, corsecat;
pels camps, ni una rosella, ni una espiga;
no canta la cigala; la formiga
en son cau s' ha tancat.

Per darrera 'l balcó, veig ab tristesa
eix paisatge endolat que m' fa feresa
recordant els istius;
per la volta del cel que ab pena miro,
ni una oreneta atravessantla oviro:
ja no hi ha aucells, ni nius.

El dia es curt y trist; a las vespradas,
las boiras van baixant agomboladas
escursant l' horizó;
el sol, en aquest temps no dura gaire;
tot just s' ha post el sol, ja g'assa l' aire;
s' adorm tota remó.

Els arbres del camí, sechs y cendrosos,
se destacan altíssims, silenciosos,
regalimant de gel;
y al lluny de tot, prenent formas estranyas,
confonentse ab els núvols, las montanyas
s' aixecan fins al cel.

Tot es gris, tot es fret, tot fa tristesa,
tot cau y es vell en la naturalesa,
tot se glassa, tot mor!...

Mes ton recort no s' mor; viu y palpita,
y idolatrat com may, potent s' agita,
nodrintse del meu cor.

Y a través de la boira vespertina,
sens por del vent qu' empeny y 's remolina;
y a través de la neu,
junt ab el pensament mon cor se posa,
y vola cap a tú, y t' veu y gosa...
¿ y el teu?... ¡ parlam del teu!...

F. GIRBAL Y JAUME.

Girona.

EL NORT Y EL MITJDIÀ

FIXEUSE en els homes del nort y no 'ls trovaréu pas els més intelligents. Sempre domina en ells la fredor del clima en que viuhén; las sevas maneras son poch desinvoltas y moltas vegadas, quan els parlen, en lloch de comprendre desseguit vostra idea y estar ja enterats sense deixarvos acabar de dir, com fem els del mitjdià de vegadas, permaneixen ensopits, com si no vos entenguessin bé ó com si *vinguessin del hort*.

En general, no son pas d' alló que 's diu graciosos: fan poch cas del vestir, y enrahonan poch y sense la sal ab que sol ferho per exemple un andalús ó un *castellá serrat*. Fins els oradors (y aixó ho tinch molt observat) semblan máquinas d' enrahonar; mouhen poch els brassos y encare mecánicament. Es orador entre ells, tothom que te alguna cosa de més ó menos interés pera contar á las colectivitats y ho fa de la manera que sab.

En cambi, ¿voléu gent que 's bellugui més que la del mitjdía? Tot sembla activitat, coratge, entussiasme y foch.

Trovaréu entre ella molts individuos que, quan senten explicar una idea nova, á mitja explicació ja n' están empapats y fins devegadas ells la reprehen y acaban d' explanarla. Dotats d' una facultat d' assimilació remarcable, no tenen necessitat de passar molt temps aprenhent las cosas y aixís, ab la mateixa facilitat que las aprenen, las oblidan també sense esforços.

Vius d' imaginació, concebeixen grans projectes que de projectes no passen, y del mateix modo que improvisan una amistat fraternal aborreixen á un germá per una paraula. Son mestres de la oratoria y, al revés dels del nord, es orador entre ells tothom que sab enrahonar hé encare que no tinga res pera dir.

Diu el ditxo que mitj mon se riu del altre mitj, y aixó passa també entre la gent del mitjdía y la gent del nord. Aquesta 'ns mira ab ulls de compassió, ens anomena rassa morta y ens aclapara ab la seva potencia material é intel·lectual á voltas.

Nosaltres ens rihém de la gent del nord, de la seva despreocupació, del seu positivisme y de la seva miseria moral. En las comedias cursis, la representém per tipos groteschs que parlan malament y se mouhen pitjor; d' aquest modo fem riure á la gent que no te 'l riure gaire fondo. Ells, els del nord, també fan riure á *la seva gent* en las operetas, fenthi figurar generalment un espanyol exaltat, que vol anar á cops de puny ab tothom, vestit ab calsa curta y barret de torero; per aixó molts se crehuen que á Espanya tots aném vestits aixís.

Els intellectuals del nord y del mitjdía tampoch están tan d' acort com deurían sobres l' estudi d' aquestas rasses. Nosaltres imitém als del nord excésivament y á voltas, ab esperit febroso, imitém també els seus defectes: prenguentlos per qualitats. Ells, en cambi, ens desconeixen llastimosament y, salvant excepcions, tractan nostrés cosas ab una lleugeresa imperdonable.

Convencuts de la seva propia superioritat efectiva ó práctica, no tenen en compte que aquesta es solsament relativa al present estat social, quin te per punt d' apoyo, avuy per avuy, las sevas qualitats, del mateix modo que demá pot tenirhi las nostres, negativas actualment.

Jo vull venir á dir, en resúm, que nosaltres imitém massa inconscienment al nord y 'l nord estudia poch conscienment al mitjdía. La ley universal de neutralisació, d' armonía, trova molts obstacles ocasionats per aquesta deficiencia. El camí de la perfecció humana no será may oposat á n' aquesta ley d' armonía y ens allunyarém d' ell tan com persisteixi la separació de las rasses.

F. VENTURA Y LLUHÍ.

Bruselas, Janer 1903.

ANYORANSA

14 Febrer 1899.

Dès que no 't veig, fill meu, — sento morir-me...;
El cel está endolat, — la terra es trista.
A primavera som...; — ningú ho diria:
No cantan els aucells, — ni 'l vent sospira,
Ni 'ls arbres ni las flors — traühen florida.

El jorn que ab gran estol — de gent amiga
De ton darrer camí — vaig fer la vía,
L'astre-rey va volguer — per tú somriure...
Al hivern hem tornat... — la calor minva...;
Dès que tú no hi ets més — manca la vida.

¿Qué faré jo tot sol, — ánima mía,
Tú qu'eras l' idéal — que 'm feya viure,
El somni d' or y llum — de mon pervindre?
Sens tú ¿qué faré jo, — vell y sens guía,
Sentintme agonitzar — de ta ferida?...

Dès que no 't veig, fill meu, — sempre imagina
 Quelcòm mon pensament — per fert' revindre.
 Quan se reposa el mon — de sas fadigas,
 Jo vetllo, y nits y nits — ab tú somnia,
 Y 't revén el uieu cor — que tant t' estima.

De noui tos papers veig, — tas pœsias
 (Imatge de ton cor) — ab sanch escritas,
 Y 't sento recitar — ¡dolsa follia!
 Llegendas y cansons, — gestas antigas,
 Com feyam altre temps — quan tots doraniáu.

De tot lo teu, juntat, — vull ferne un llibre
 Qu' he de portar ab mí — mentres jo visca.
 Hi haurá en el primer full — ta imatge viva,
 Y aixís, sempre visquent — en companyia,
 Més dolsa ha de semblarm' — la mort quan vinga.

Si es cert qu' en altres mons — hi ha un' altra vida,
 Tú, mon fill estimat, — la deus ja viure...
 ¡Benhaja el jorn que ab tú — puga reunirme
 D' eix mon ingrát fugint — las flectomias!
 ¡Oh mort, vina aviát, — que 'l cor se 'm migra!

ARTUR VINARDELL ROIG.

Paris.

FULL DEL MEU COR

FEYA dos anys que jo estava fora de casa; dos anys d' aprenentatge que había passat tancat sempre, anyorant als pares, als companys, y, sobretot, á un germá petit á qui estimava ab verdader deliri; dos anys de dol en l' ànima y plor en els nlls, quan el principal va concedirme llicencia per' anar á passar els días de festa Major al meu poble.

Al arribarhi en el cotxe ¡com s' aixamplá mon pobre cor á la vista de las primeras casas de la carretera, y ab quánta efusió vaig estrényer en mos brassos á mos estimats pares y germans! Els dos anys tristos que acabava de passar, foren compensats de sobras per aquells tres días que transcorregueren com ideal somni de tendra juvenesa.

Pro ¡ay! que 'l despertar fou crudel.

Quan la festa ubriagava de goig y se mostrava ab més vehemencia, á las quatre del matí del ters día, mon pare va cridarme pera marxar. Un

cop vaig estar vestit, ja m' esperava la mare pera ferme el bes de despedida, y mon germanet, mon ídol, que dormía junt á ella, ab las galtonas infladas y la boqueta oberta, semblava qu' esperés també un petó meu. ¡Ni ho sé quants vaig fernhi! Sols si 'm recordo de que mon pare, ab prous feynas pogué arrencarme d' allí sanglotant ab greu desconsol.

Després, del pare al costat, jo caminava cap á l' administració dels cotxes. La fresca de la matinada semblava que 'm glassés l' ànima, y las mitjas tintas recegadas de la nit me la inundavan d' una mena de tristor tan íntima, que, per dintre, plorava amargament.

Al embocar el carrer dels Arbres, uns acorts com llunyans gemechs, débils, que venían de cap al mar, arrivaren á mos ohídos: eran tendras melodias, remors de música del envelat.

No sé si degut á ma imaginació exaltada, va semblarme que may había sentit notas combinadas ab tant sentiment, de un arrobament sens límits. Cada una de ellas, tenía un deix de tristor que 'm feya plorar, com si 's dolguessen de mas penas, com si participessen de mon desconsol. Y las anava escoltant més perceptibles, semblantme talment ays de angunia que m' acompanyessen al cotxe, bó y caminant jo al costat de mon pare, ab un nus al canyó que m' ofegava: nus de tantas llágrimas que no podían eixir.

Ja 'l cotxe estava á punt de marxa, atestat de gent. Mon pare, enquivintme al cupé que ja tenía demanat, va estrényem la má dihentme: — Sigas bon minyó, sentís? — jo vaig provar de dir quelcom, pro aquell nus del canyó va impedirho. Y als pets de la tralla y crits del Moreno, xisclaren las molas del vehícul y comensá á rodar.

Llavors va desfêrsem el nus de llágrimas y vaig plorar amargament, mentres sentía encare, ab prous feynas, els acorts débils d' aquella música trista del envelat, qu' arribavan á mas orelles com gemechs d' un malalt d' anyorament....

P. COLOMER Y FORS.

San Feliu de Guixols.

L' últim vals

Cruixian pe 'l defora
els pobres tronchs malals
y tíficas las fullas
ballaban l' últim vals.

El despiadat novembre
tornava á se 'l fosser
d' aucells y sensitivas
á dintre 'l teu verger.

Pe 'l cop darrer valsabam
quan era l' alta nit,
y en cada volta ayrosa
ens gemegava 'l pit.

Entant el vent corria,
xiulava á lo seu pas;
y als dansadors fullatjes
¡que 'ls duya be l' compás!

També giravoltavam
nosaltres, sense esment,
com dugas pobres fullas
que fa valsar el vent.

ALFONS M. PARÉS

Paris.

ANYORAMENT

L' anyorança suposa un refinament dels sentits aptes pera comprendre cambis d' estat. No es sols patrimoni de las criaturas y dels sers débils: els homes forts també s' anyoran. Las consecuencias de la mateixa premisa difereixen en uns y altres. Mentres els primers, vençuts, ploran, els homes forts cantan la patria llunyana, la llar benvolguda, y ab els llurs cants y obras viuhem plens d' esperança....

..... La llar y la familia fan rebrollar en ma testa el jorns fruits de llibertat...; d' allá lluny, y esfumats pel temps, em venen els recorts dels dias gozats.... Cada festa em recorda un' altra qu' es passada, viscuda en el París que avuy anyoro.... No

m resta ja sino la memoria d' aquellas febrosecas voladas pel bosch joyós de la vida, voladas llargas, llargas, tant inspiradas pel cor com atrayentas é irresistibles....

¡Paris!... ¡La llar!... ¡Qué n' es d' hermós tot.... esmentat y vist de lluny, quan l' ànima tendrament s' anyora!...

J. PUIG PUJADAS

Figueras, Janer 1903

PER VOS, MARQUESA

Si fos mosquit, las invernals vespradas
las passaria entorn
del llit suntuós, hont somniant grandesas
la Marquesa s' adorm.

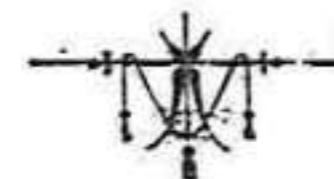
Y aquella nota aguda, interminable,
sense cambis de tó,
li diria lo llargas que pels pobres
son las nits sense foch.

Si fos brenat-pudent, me complauria
en resseguir las flors
que tingues d' aspirar l' altiva hermosa
en sos radiants salons.
Y aixís tal volta compregues lo amargas
que aquellas horas son,
sense lunch — ¡sense pá! — sense diademas,
— ¡sense abrich! — sense flors.

Si fos papelló d' or, á son ombracle
jo extendria mou vol
y obriria mas alas devant d' ella,
mas ricas alas d' or.
Y li faria entendre qu' eixas alas
d' esclat enlluernador
han sortit de una oruga. — Y ella... ¡oh, ella
m' entendria bé prou!

APÈLES MESTRES.

Barceloua.

CRÓNICA

LA NINA DEL CAMP

(balada finlandesa)

— ¿ Per qué tens, filla meva,
las mans tant rojas?

— Mare, vaig aná á l' horta
á cullir rosas,
y llurs espinas,
clavantse en mas manetas,
varen ferirlas.

— ¿ Per qué rojos els llabis,
tens, filla meva?

— Encar que 'ls tinga rojos,
no passis pena;
va ser que moras
vaig menjar y 'm deixaren
llurs tintas rojas.

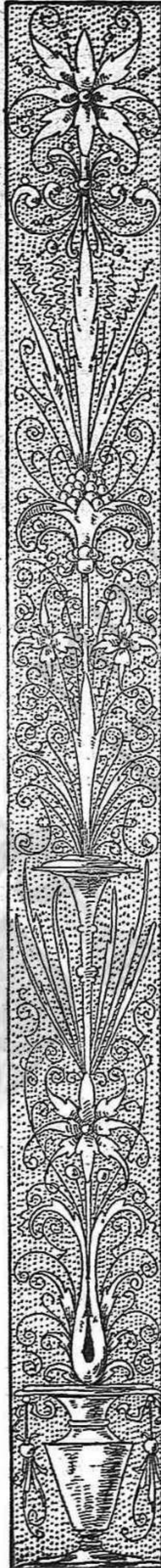
— ¿ Qué tens, que tan groguenca
miro ta cara?

— Mare, perque avuy morta
veig ma esperansa.
Per Deu, escolta,
y sabrás perqué trista
ta filla plora.

Quan las meas manetas
vaig tindre rojas,
fou perque un jove á l' horta
me trobá á solas
una vesprada,
y tot dihent que 'm volía
las apretava.

¡ Pobra de mí ! pensanthi
me torno folla!....
Quan la meva boqueta
tenía roja,
fou tant sols, mare,
perque en ella, al besarme
posá 'ls seus llabis.

Y avuy que veus ma cara
mustia y groguenca,
es sols perque aquell jove
per altra 'm deixa,
y, foll, no mira
que al anarsen se 'n porta
la meva vida. ¡

Els nostres estimats amichs y compatricis de la colonia catalana parisenca en Miquel Blay, l' eminent y lloreat estatuari, y el delicat escultor n' Antón Bofill, están acabant, si ja no han acabat, els bosqueigs de las obras que respectivament els hi havia encomanat la junta del monument que 's projecta alssarse á Madrid pera perpetuar la memoria del rey Alfons XII.

Del primer de dits artistas podém assegurar que la seva obra será de tot en tot digne de la merescuda reputació que té adquirida com á mestre genial de nostra estatnaria. L' hem vista en lo seu taller y l' hem admirada... y no volém dir res més per avuy.

Del treball del senyor Bofill nó podém adelantar res per nostre compte, no havent tingut la ocasió de véurel; empró estém convençuts de que cridarà l' atenció dels coneixedors de Madrid, ahont el nom modest del nostre compatrici es encare un enigma.

* * *

Hem llegit en un periódich de Barcelona que passa per estar ben informat, que dintre poch será un fet la definitiva constitució de l' *Academia de la Llengua Catalana*.

Ens sembla molt be, sobre tot si la corporació se posa á la tasca pera donar la deguda unió á lo que fins avuy — dit siga sense pretenció y ab els respectes que certs escriptors ens mereixen — ha vingut essent una olla de grills dintre de la sintaxis y de la ortografia de nostra estimada llengua.

* * *

El nostre estimat amich, colaborador y consoci n' Artur Vinardell Roig, qu' es un dels publicistas més antics de la nostra terra aquí á París, ahont representa varis periódichs polítichs y lliteraris d' Espanya y América, ha sigut darrerament reelegit, ab el major número de vots, membre-delegat del Comité que acaba d' esser nombrat del Sindicat de la Premsa extranjera.

El felicitem coralmnt per aquesta nova prova de distinció que li acaban de donar els seus companys els periodistas extranjeros residents á París.

Y aprofitém al mateix temps aquesta ocasió, pera enviarli l' expressió del nostre condol per la mort del seu pare polítich D. Joseph Sendra y Font, ocorreguda á Barcelona el día 8 del mes de Janer últim.

* * *

En la nit de 7 de Febrer actual, va tenir lloch una reunió general extraordinaria pera tractar de una proposició de la Junta relativa á la celebració d' un próxim ball

de màscaras. La idea fou molt aplaudida y quedàren, després de breu discussió, aprobadas las bases de la dita festa. El ball, pera l qual s' enviarán oportunament las degudas invitacions, se celebrarà en la nit del 14 Marsvinent (dissapte) en els salons del Grand Vefou (PalaisRoyal). Un jurat previament nombrat designarà quins son els trajos que hajan merescut els tres premis acordats per la Societat

* * *

La vetllada corresponent al mes de Janer va esser, si cap, més concorreguda que may, en els salons del *Centre Catalá*. El programa era, ademés d' abundant, molt escullit tant en la part lliteraria com musical, y tots els artistes, homes de lletres y aficionats que hi prestaren llur concurs vegiren coronats els seus esforços ab unànims y entusiastas aplausos. Molt bé, molt rebé, particularment, per las Sras. Balmaña, Amat y Valls y per la simpática senyoreta Camps que, al venir per primera volta á pèndrer part activa en las cada dia més lluhidas festas del *Centre*, se trobá ben recompensada — y justament recompensada — per l' aprobació de tots els concurrents, al sentirli cantar ab veu emocionada, empró sentida y segura, el bonich vals *Mercedes* tant conegut y apreciat pels aficionats á aquella mena de música.

El nostre estimat consoci Sr. Vinardell, que acabava d' arribar de Catalunya, cumplint un encàrrech que li va esser fet á Girona, ve endressar al *Centre Catalá* un sentit saludo de la part dels bons compatrieis d' aquella ciutat, de qui ell había ja rebut personalment probas de ver afecte pel seu desinteresat y entusiasta concurs á l' obra d' enaltiment de nostra patria á París, ajudant ab sos esforços á la bona marcha y al desenrotlló de nostra Societat. No cal dir que las paraulas de nostre amich foren acullidas ab aplausos per tota la concurrència.

Avans de passar á la segona part de la vetllada, ó siga al ball, els socis y llurs familias é invitats reberen una agradable sorpresa: la de la repartició del primer número de CATALUNYA-PARIS. Com nosaltres som part en causa, res volém dir en lo que respecta al efecte que va causar á nostres amichs la lectura de nostra modesta revista. Tots — y nosaltres els primers — varen lamentar que hagués tingut d' esser confeccionat tant á corra-cuyta; empró tots varen declarar que la revista, encara que sense pretencions de cap mena, será un gran puntal per la Societat, un passatemp agradable y un nou y ferm llas d' unió entre 'ls diversos elements intellectuals y artístichs que aquí, á París, tenen ben probat llur amor á nostra benvolguda Catalunya.

* * *

Per cartas particulars qu' hem rebut de Barceloua, y pér noticias qu' ha publicat algún periódich d' Italia, hem sapigut ab gran satisfacció que un d' aquèts días del mes de Febrer s' estrenarà á Florencia, traduhtit al italiá, el notabilíssim drama *La Festa del blat*, original del nostre eximi dramaturg Angel Guimerá, de qui s' ha estrenat últimament á Barcelona, ab éxit franch y reconegut, el drama *Aigua que corre*.

Ab motiu del estreno de *La Festa del blat* á Florencia, sabèm que alguns dels admiradors entusiastes que té l' autor á París pensan anar á l' antiga capital d' Italia pera assistir al triomf que segurament obtindrà en aquella circumstancia.

¿Quin será el día que 'ls cataláns de París podrém aplaudir alguna de las obras del eminent poeta traduhtidas en llengua francesa? Ens consta, per exemple, que 'l *Mar y Cel* — que es un dels dramas més potents y mes ben sentits del Sr. Guimerá — está en camí d' esser presentat á la escena francesa per un distingit publicista catalá que té feta la traducció fa ja molt temps, y que no ha pogut encara assolir l' accés d' un dels teatres de París á causa del exclusivisme absorbent y tiránich de certas empresas. Si 'l Sr. Guimerá, venint de Florencia, se 'n arribés fins á París, tal volta las portas avuy tencadas li serían, de bat á bat obertas y allavoras podríam fruir en francés lo que tantas vegadas hem aplaudit en nostra hermosa, vibrant y sobria llengua nadiua.

* * *

Desde la publicació de nostre primer número, hem rebut els següents periódichs y revistas:

Juventut, Catalunya artística, Llevant, (Barcelona); *Patria* (Tarragona); *Lo Geronés y El Autonomista* (Girona); *Lo Campanar* (Lleyda); *Gent nova* (Badalona); *La Sembra* (Tarrassa); *Llevar* (S. Feliu de Guixols); *Lo Vendrellench* (Vendrell); *Lo Pi de las tres branças* (Berga).

Gracias á tots per l' envió, y especialment á aquells que, ab paraulas més ó menys encoratjantas, han tingut á bé esmentar l' aparició de nostra modesta revista.

IGNOTUS

BUTLLETÍ DE LA SOCIETAT. — En la reunió general ordinaria que tingué lloch á últims de Decembre, es va procedir á l' elecció de càrrechs pera la Junta directiva que ha de regir y representar els interessos del *Centre Catalá de París* durant l' any 1903.

Varen quedar elegits per unanimitat: *President*, senyor Balmaña, Pere (reelegit); *Vis-president*, Sr. Amat; *Tresorer*, Sr. F. Casas; *Secretari*, Sr. Ribas, (Jascinto); *Vis-secretari*, Sr. M. Casas; *Vocal primer*, Sr. Vinardell; *Vocal segón*, Sr. Balmaña, (Joseph Maria).

Gerona. — Imp. y Lib. P. Torres.